

ning og Afdrag af disse Laan, og jeg kunde derfor subsidiært ønske, at man tager hver enkelt Laantagers Forhold op til Undersøgelse, naturligvis for saa vidt de fremsætter Anmodning om Eftergivelse eller Udsættelse af Laanenes Tilbagebetaling, og at man da fra Regeringens Side udsætter Tilbagebetalingsfristen i de Tilfælde, hvor man finder det hensigtsmæssigt og fornødent, og ganske eftergiver disse Laan i saadanne Tilfælde, hvor der bevisligt er Trang dertil. Jeg kan ikke dele den Opfattelse, som er hævdet fra anden Side, at disse Laan maa kunne betragtes som en Slags Arbejdsledshjælp, som burde eftergives. Thi Arbejderne maa for at faa Del i Understøttelse, til Trods for, at de betaler store Beløb til deres Kasser, lade sig underkaste en ret skarp Kontrol. Jeg mener, at dér, hvor der er Trang dertil, bør Laanene eftergives, og paa den Maade vil det ogsaa blive mere overkommeligt for Staten. — I samme Forbindelse maa jeg maaske beklage den haardhændede Maade, hvorpaa man optræder. Der er Eksempler paa det i disse Dage, hvor man sender saadanne fattige Haandværksmestre, smaa Haandværkere, Sagfører paa Halsen. Jeg vil meget henstille, at man ikke benytter denne Fremgangsmaade overfor disse Folk; disse Smaa-haandværkere, som i mange Tilfælde er meget daarligt stillede, bør man ogsaa behandle med en Smule Hensynsfuldhed og ikke sende dem Sagfører paa Halsen, saa snart den Frist er udløbet, for hvilket Laanene var afdrags- og rentefri. Mange af disse Mennesker lider i allerhøjeste Grad netop under Regeringens Erhvervspolitik.

Jeg vil endvidere gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Trafikminister med Hensyn til Opførelsen af Post- og Telegrafbygningen i Randers. Det vil vist ikke være uberettiget i dette Tilfælde at minde om Ordene: Der tales for meget og handles for lidt. Det vilde være formaalstjenligt, om man i denne Sag kom bort fra Forhandlingernes Stadium og fik flere haandgribelige Resultater frem. Jeg ved vel, at der har været mange Forhandlinger om denne Sag angaaende Forandring af Tegningerne til Posthuset i Randers, men jeg ved ogsaa, at Forhandlingerne med Randers Byraad blev afsluttet allerede i Maj Maaned, og Byggepladsen ligger stadigvæk øde hen. Hvis det skal være nødvendigt at have saa mange Maaneder til at ændre Tegningerne i i Henhold til de før nævnte Forhandlinger, er der i alt Fald noget galt ved Administrationen. Der er mange, som rent ud betegner det som

utilbørligt Smøleri, saaledes som dette Arbejde er blevet behandlet. Alene af Hensyn til Postforholdene i Randers, som daarligt nok kan sidestilles med Posthusforholdene i en tysk Landsby, er det i allerhøjeste Grad betimeligt, at man fremmer dette Arbejde, som jo ogsaa vil give Beskæftigelse for en Del Mennesker.

Det samme gælder Spørgsmaalet om Aarhus-Randers Banen, den projekterede direkte Bane. Jeg skal dér henviser til de Udtalelser, jeg fremsatte ved Finanslovsforslagets anden Behandling i Fjor om Nødvendigheden af at bygge en direkte Bane Aarhus-Randers. Til mine den Gang fremsatte Udtalelser vil jeg gerne føje, at netop den Konkurrence, som Rutebilerne paafører Statsbanerne, idet disse Ruter selvfølgelig i Modsætning til, hvad der gælder for Statsbanerne, kun lægges der, hvor det viser sig at være forretningsmæssigt fordelagtigt, efter min Mening bevirker, at Statsbanerne maa bort fra mange af disse urentable Stikbaneanlæg, som efterhaanden projekteres, og maa i Stedet for søge at udnytte det allerede tilstedeværende Net og navnlig søge at forbedre vore Hovedforbindelseslinier og gøre dem virkelig konkurrencedygtige. Jeg tror, at Rutebilerne har en stor Fremtid for sig, og jeg mener, at man bør indrette sig derefter. Det nytter ikke, at Befolkningen forlanger en Bane til hvert Hus uden Hensyn til Rentabiliteten af en saadan Bane og bag efter raaber højt op om, at Statsbanerne giver Underskud; den Slags Ting kan højst anvendes som et daarligt tilsløret Overfald paa Statstjenestemændene. Jeg mener som sagt, at vi skal styrke Hovedforbindelseslinierne og bort fra de mange nye Anlæg af Stikbaner, og derfor beklager jeg selvfølgelig, at man ogsaa for i Aar har strøget Beløbet til Aarhus-Randers Banen, og at dette Projekt altsaa ligger ganske hen.

I øvrigt kan jeg ikke se, at det skulde være god Politik at spare ved at standse alle nye Anlæg, Udvidelser, o. s. v. Den højtærede Statsminister har selv i sin Fremlæggelsestale betonet, at Nedgangen i Formue- og Indkomstskatten fra 243¼ Mill. Kr. til 158 Mill. Kr. i ganske overvejende Grad skyldes Erhvervskrisen. Jeg kan derfor heller ikke se, at det kan være i Samfundets Interesse i den Grad at lade Erhvervslivet sejle sin egen Sø, at Staten for at skaffe Balance, for saa vidt man overhovedet skaffer en saadan til Veje, ikke kan lade sig nøje med den Nedgang i Udgifter, som Prisfaldet fører med sig, men skal standse ikke alene ekstraordinære Arbejders